

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.183 van 9 maart 1999
in de zaak A. 80.354/XII-1636.**

In zake : 1. de BVBA ARMS INTERNATIONAL,
2. Ludwig IVENS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de BVBA ARMS INTERNATIONAL en Ludwig IVENS op 21 september 1998 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 17 juli 1998 van de minister van Justitie waarbij het beroep dat de b.v.b.a. Arms International ingesteld heeft tegen het besluit van 8 juli 1997 van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen tot intrekking van de erkenning als wapenhandelaar van de eerste verzoekende partij;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen de vernietiging vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 februari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. SWARTENBROUX, die loco advocaat P. PEETERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslissing van 4 november 1998 van de auditeur-generaal;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 11 september 1992 verleent de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen aan de BVBA HOBBY ARMS, onder welke naam de eerste verzoekende partij toen handel dreef, een getuigschrift van erkenning inzake wapens en munitie nr. 2/4/92/0013 voor het vervaardigen, het herstellen, de opslag van oorlogswapens, verweervuurwapens, jacht- en sportswapens en wapens voor wapenrekken bestemd voor zowel groot- als kleinhandel en voor import en export.

1.2. Aan de tweede verzoekende partij, zaakvoerder van de BVBA ARMS INTERNATIONAL, werden bovendien

vergunningen afgeleverd voor het voorhanden hebben van drie wapens en voor het dragen van een pistool.

1.3. In een brief van 27 juni 1997, gericht aan de gouverneur van Oost-Vlaanderen, meldt het parket-generaal van Gent dat Ludwig IVENS meegewerkt heeft aan "... illegale internationale wapenhandel met gebruik van valse stukken. Dergelijk delictueel handelen is evident onverenigbaar met de werkzaamheden van een erkend wapenhandelaar. Bovendien dient vastgesteld dat betrokkene de wapenwetgeving niet in acht neemt en activiteiten uitoefent die de openbare orde verstoren".

In die brief wordt voorgesteld over te gaan tot de intrekking, minstens de schorsing, in afwachting van een uitspraak door de strafrechter ten gronde, van enerzijds, de erkenning als wapenhandel van de BVBA ARMS INTERNATIONAL en als zaakvoerder van Ludwig IVENS en van anderzijds, alle vergunningen afgeleverd aan de heer Ludwig IVENS.

1.4. Bij besluit van 8 juli 1997 trekt de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen de erkenning als wapenhandel van de BVBA ARMS INTERNATIONAL in, evenals alle vergunningen afgeleverd aan de heer Ludwig IVENS.

In dit besluit wordt de essentie van de brief van de procureur-generaal te Gent van 27 juni 1997 met in bijlage het proces-verbaal van 18 juni 1997 van de BOB Brussel als informatie in overweging genomen.

1.5. Op 22 juli 1997 en 20 augustus 1997 dagvaardden de thans verzoekende partijen de gouverneur en de minister van Justitie in kort geding voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

1.6. Met een op 24 juli 1997 ter post aangetekende brief komen verzoekende partijen in beroep bij de minister van Justitie tegen het besluit van 8 juli 1997

van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen "in de mate dat deze beslissing besluit tot intrekking van de erkenning nummer 2/4/92/0013, uitgereikt op 11.9.1992 (...) met als zaakvoerder de heer Ludwig IVENS".

In hun beroepschrift stellen de verzoekende partijen in essentie dat de gouverneur zijn besluit genomen heeft zonder hen voorafgaand te horen, dat niet wordt uiteengezet waarom precies de vergunning wordt ingetrokken en dat de ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn.

1.7. In het kader van deze beroepsprocedure wordt door het bestuur strafwetgeving en rechten van de mens van het ministerie van Justitie een aantal inlichtingen ingewonnen bij de Proefbank voor vuurwapens en bij de procureur-generaal te Brussel. In zijn brief van 15 december 1997 verwijst laatstgenoemde naar het proces-verbaal van 18 juni 1997, opgesteld door de BOB van Brussel en naar een Proces-verbaal van 26 november 1997 dat een volledige samenvatting geeft van de rol van elke persoon in dit dossier.

1.8. Bij brief van 26 februari 1998 meldt de verwerende partij aan de raadsman van verzoekende partijen "... met verbazing (te moeten) vaststellen dat er nog steeds geen uitspraak is gekomen van de voorzitter van de Gentse Rechtbank van 1ste aanleg in het kort geding dat u namens uw cliënten heeft ingeleid in juli 1997". Er wordt verder aan toegevoegd dat deze uitspraak zal worden afgewacht omdat mag aangenomen worden dat deze een weerslag zal hebben op de administratieve beroepsprocedure.

1.9. Met een op 11 mei 1998 ter post aangetekende brief stelt de raadsman van verzoekende partij de minister van Justitie formeel in gebreke een uitspraak te doen over het ingestelde administratief beroep.

1.10. Bij brief van 14 mei 1998 vraagt de Inter-directionele Steundienst van het ministerie van Justitie aan de procureur-generaal van Brussel of er nog "bijkomende concrete elementen" aan het strafdossier werden toegevoegd die van nut zouden kunnen zijn in de administratieve procedure.

1.11. Het parket-generaal van Brussel antwoordt dat de verdachte op 19 mei 1998 naar de correctionele rechtbank te Brussel werd verwezen, dat het de bewijzen bezit dat de "end use certificates" vervalst werden en dat de betrokkene zijn activiteiten zou stopgezet hebben.

1.12. Op 17 juli 1998 wordt dan de thans bestreden beslissing genomen. Zij bevat volgende motieven :

"(...)

Gelet op de adviezen van de heer procureur-generaal dd. 15 december 1997 en 22 juni 1998;

(...)

Overwegende dat appellant via zijn raadsman meermaals de kans heeft gehad zijn standpunt schriftelijk toe te lichten, en dat hij in de praktijk ook ruim van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt in zijn omstandig gemotiveerd verzoekschrift;

Dat hiermee, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, voldaan is aan de hoorplicht;

Overwegende dat er luidens de procureur-generaal een omvangrijk gerechtelijk onderzoek inzake onregelmatigheden bij de uitbating van zijn wapenhandel heeft plaatsgevonden tegen appellant en derde mede-verdachten, dat dit onderzoek slechts werd afgerond door de beslissing van de raadkamer op 19 mei 1998, waarbij hij werd verwezen naar de correctionele rechtbank, en dat het dienvolgens niet mogelijk was reeds eerder op een verantwoorde wijze een beslissing te nemen nopens het door hem ingestelde administratief beroep;

Overwegende dat de intrekking van de erkenning een administratieve maatregel van preventieve aard uitmaakt, die moet worden genomen om de openbare orde en veiligheid te vrijwaren; dat deze maatregel in se los staat van een eventuele strafrechtelijke sanctie en gelet op zijn aard noch daarop vooruitloopt, noch het vermoeden van onschuld schendt;

Overwegende dat uit bepaalde vaststellingen gedaan in het kader van het voormelde gerechtelijk onderzoek

reeds duidelijk blijkt dat appellant de openbare orde en veiligheid in gevaar heeft gebracht;

Dat er bij een eerste huiszoeking immers was vastgesteld dat appellant ongeveer 9000 oorlogswapens had ingevoerd, die niet waren voorzien van een in België wettelijk erkend proefmerk; dat deze wapens daarom bij de proefbank voor vuurwapens aangeboden hadden moeten worden om er de wettelijke proeven te ondergaan en dat appellant desondanks ongeveer 500 van deze wapens heeft verkocht aan binnenlandse kopers alvorens de resterende exemplaren bij een tweede huiszoeking werden in beslag genomen; dat de directeur van de proefbank voor vuurwapens zulks officieel heeft bevestigd;

Overwegende dat appellant evenwel het voordeel van de twijfel kan gegund worden voor wat betreft de verboden wapens die werden aangetroffen;

Overwegende dat eveneens werd vastgesteld dat appellant heeft gepoogd gebruik te maken van Yemenitische end user - certificaten, noodzakelijk bij de uitvoer van wapens, die manifest vervalst zijn, zoals reeds op het eerste gezicht kan worden vastgesteld door vergelijking van de betrokken exemplaren en authentieke documenten;

Dat waar appellant beweert deze stukken niet zelf te hebben vervalst, hij als wapenhandelaar minstens moet hebben gemerkt dat het vervalste stukken betrof, en ze dienvolgens nooit had mogen proberen aan te wenden voor wapenexport;

Overwegende bovendien dat het voormelde gerechtelijk onderzoek tevens gericht is tegen een wapenhandelaar die de erkenningen op naam van zijn verschillende firma's in 1997 ook heeft zien intrekken; dat er bijgevolg een ernstig vermoeden bestaat van commerciële banden tussen appellant en iemand over wie eerder al is geoordeeld dat hij een gevaar voor de openbare orde en veiligheid uitmaakt;

Overwegende dat appellant intussen door de raadkamer werd verwezen naar de correctionele rechtbank, wat betekent dat een onafhankelijke rechter heeft geoordeeld dat er zeker voldoende ernstige aanwijzingen van schuld bestaan om de zaak voor de strafrechter te brengen;

Overwegende dat de gouverneur daarom gegronde redenen had de erkenning van appellant in te trekken, wetende dat de wet als lichtere sanctie enkel een schorsing van maximaal zes maanden voorziet, terwijl dat in casu duidelijk minstens zou moeten gelden tot de strafrechter definitief uitspraak heeft gedaan; dat de intrekking tevens geen afbreuk doet aan het recht van appellant om na een eventuele vrijspraak opnieuw een aanvraag om erkenning in te dienen;

Overwegende dat er op het vlak van de wapenhandel immers geen sprake is van een 'vrijheid van handel', maar dat het hier gaat om een strikt gereguleerd beroep, dat alleen mag worden uitgeoefend door

personen die voldoen en blijven voldoen aan een aantal voorwaarden, en die met name een reputatie moeten genieten van volkomen betrouwbaarheid, eerbaarheid en deskundigheid; dat zulks in hoofde van appellant niet langer het geval is".

Dit besluit wordt op 27 juli 1998 ter kennis gebracht van de tweede verzoekende partij.

1.13. Bij beschikking van 3 september 1998 verwerpt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg de door verzoekende partij ingestelde vordering;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat de vordering bij gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partijen onontvankelijk is aangezien een eventuele schorsing van tenuitvoerlegging niet inhoudt dat de eerste verzoekende partij over een vergunning beschikt en evenmin dat de verwerende partij ertoe verplicht is om een nieuwe beslissing te nemen;

2.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing het gevolg is van een door de verzoekende partijen ingesteld administratief beroep tegen de intrekking, door de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen, van haar erkenning om wapens te verhandelen; dat een overheid die uitspraak doet over een administratief beroep verplicht is om een beslissing te nemen; dat de schorsing van tenuitvoerlegging van het bestreden besluit de verwerende partij, die in elk geval na de vernietiging van het bestreden besluit een nieuwe beslissing zal moeten nemen, ertoe kan aanzetten de aangelegenheid op eigen initiatief eerder te heroverwegen en opnieuw over het bij haar ingestelde beroep te beschikken; dat de exceptie om die reden verworpen wordt;

2.2. Overwegende, ambtshalve, dat de tweede verzoekende partij de vordering instelt in haar hoedanigheid van zaakvoerder en vennoot van de eerste ver-

zoekende partij, titularis van de ingetrokken erkenning; dat het beroep bij de minister van Justitie dat de beide verzoekende partijen hebben ingediend slechts de intrekking van de erkenning die de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen op 11 september 1992 aan de eerste verzoekende partij had verleend tot voorwerp had en kon hebben; dat zodoende het belang van de tweede verzoekende partij samenvalt met het belang van de eerste verzoekende partij; dat, aangezien de tweede verzoekende partij geen persoonlijk belang aantoonde, de vordering in haren hoofde in dit stadium van de rechtspleging onontvankelijk bevonden wordt;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van de hoorplicht doordat het bestreden besluit het besluit van de gouverneur bevestigt zonder dat zij voorafgaandelijk werd gehoord; dat zij dienaangaande uiteenzet dat de bestreden beslissing een ernstige maatregel is die steunt op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat er geen reden voorhanden was die toeliet aan het horen voorbij te gaan en dat de miskenning door de gouverneur van de op hem rustende verplichting niet goedge maakt kan worden door een algemene vermelding over de verschillende mogelijkheden die de verzoekende partij nadien gehad heeft en ook gebruikt heeft om haar standpunt kenbaar te maken;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen eerst betoogt dat, in zoverre het middel begrepen moet worden als gericht tegen het besluit van de provinciegouverneur, het onontvankelijk is omdat de verwerende partij in graad van beroep over dat besluit van de gouverneur uitspraak heeft gedaan; dat zij vervolgens stelt dat de schending van de hoorplicht niet kan ingeroepen worden ten aanzien van organen van actief bestuur, dat hoe dan ook de hoorplicht moet wijken voor hogere belangen als de bescherming van de openbare veiligheid, de handhaving van de openbare orde of de "bescherming van de rechten en vrijheden van anderen" zodat de gouverneur -die wou voorkomen dat de verzoekende partij nog vlug een aantal wapens zou verhandelen- zijn beslissing van 8 juli 1997 kon nemen zonder de verzoekende partij gehoord te hebben terwijl zij, nadat de gouverneur zijn beslissing genomen had, wel degelijk in de gelegenheid gesteld is haar standpunt kenbaar te maken;

4.3.1. Overwegende dat het bestreden besluit genomen is in het kader van een door de wet ingestelde administratieve beroepsprocedure waarin de verwerende partij, rekening houdend met de devolutieve werking van het administratief beroep, zich met dezelfde bevoegdheid als de provinciegouverneur uitsprekt over alle elementen van het dossier dat haar is voorgelegd; dat zij uit dien hoofde vermag onregelmatigheden in de besluitvorming die de in eerste aanleg beslissende overheid desgevallend zou gemaakt hebben, waar mogelijk, recht te zetten; dat het middel geput uit de miskennis van de hoorplicht dan ook enkel ten overstaan van de beslissing van de beroepsinstantie kan ingeroepen worden; dat de bemerking van de verzoekende partij dat zij haar erkenning heeft zien intrekken zonder dat zij zich bij de gouverneur heeft kunnen verdedigen terwijl die intrekking toch onmiddellijk uitvoerbaar is geworden neerkomt

op kritiek op de wet, waarmee de Raad van State geen rekening kan houden;

4.3.2. Overwegende dat het beginsel dat elkeen die bedreigd wordt door een bestuurlijke maatregel die zijn rechtstoestand nadelig beïnvloedt en die verband houdt met de gedraging van de bestuurde, behoudens geldige redenen die het bestuur moet kunnen bewijzen, de mogelijkheid moet krijgen zijn standpunt kenbaar te maken ten aanzien van de feiten die hem verweten worden, als een verplichting in het kader van een zorgvuldige besluitvorming geldt voor alle organen van het actieve bestuur; dat het dus in het kader van het hier onderzochte middel de vraag is of de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad afdoende haar standpunt naar voren te brengen opdat de verwerende partij met kennis van zaken een besluit zou kunnen treffen over de intrekking van haar wapenvergunning dan wel of de verwerende partij in een van de gevallen verkeerde waarin zij van de op haar rustende verplichting vrijgesteld was;

4.3.3. Overwegende dat het bestreden besluit verwijst naar het "omstandig gemotiveerd verzoekschrift" dat bij de verwerende partij was ingediend; dat evenwel de uiteenzetting in een beroepschrift dat kadert in een wettelijk georganiseerde beroepsprocedure op zich niet volstaat opdat het bestuur van zijn verplichting zou ontheven zijn, zeker niet wanneer, als te dezen, in het beroepschrift uitdrukkelijk wordt gevraagd om nog toelichting te kunnen geven;

Overwegende dat het bestreden besluit ook verwijst naar de mogelijkheden die de verzoekende partij heeft gehad om haar standpunt aan het bestuur mede te delen en naar het ruime gebruik dat zij van die mogelijkheid gemaakt heeft; dat uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat op 14 juli 1997 Leon IVENS, "sprekende namens IVENS Ludwig, zaakvoerder", met

de arrondissemenscommissaris een uitvoerig gesprek heeft gehad over de feiten en dat de verwerende partij aan de raadsman van de verzoekende partij op 26 februari 1998 gevraagd heeft of zij nog "eventuele bijkomende elementen naar voor wenst te brengen" waarop die raadsman negatief geantwoord heeft; dat op die wijze de verwerende partij voldaan heeft aan de op haar rustende verplichting; dat het middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing verwijst naar haar onbekende adviezen van de procureur-generaal, naar een "omvangrijk gerechtelijk onderzoek", naar invoer en bezit van "ongeveer 9000 oorlogswapens", naar "'manifest' vervalste end user-certificaten", naar banden met personen die een gevaar betekenen voor de openbare orde en naar het verwijzingsbesluit van de raadkamer terwijl de formele motiveringswet van 29 juli 1991 een eenvoudige verwijzing naar adviezen niet toelaat, terwijl de motivering maar afdoende kan zijn indien in het bestreden besluit wordt aangegeven welke "onregelmatigheden" precies tegen haar konden aangehouden worden en welke onregelmatigheden als een inbreuk op de wet konden gezien worden en waarom; dat zij in dat verband uiteenzet dat de circa 9000 oorlogswapens in België niet aan een proef onderworpen moesten worden, dat de vervalsing van Yemenitische certificaten niet bewezen is en dat de verwijzing van de tweede verzoeker naar de correctionele rechtbank in zijn hoofdte geen schriftvervalsing aanhoudt;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vooreerst uiteenzet dat haar geen schending van de formele motiveringsverplichting kan verweten worden; dat zij vervolgens betoogt dat artikel 2, § 2, van de wapenwet haar toelaat op te treden wanneer de betrokkene activiteiten uitoefent die de openbare orde kunnen verstoren, dat het begrip "openbare

orde" in die bepaling een "ruime betekenis" heeft en dat die bepaling haar toelaat een beslissing te nemen zonder de uitkomst van de strafvervolgung af te wachten; dat zij van oordeel is in dit geval niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig geweest te zijn in haar beoordeling omdat zij het advies van de Proefbank voor vuurwapens en van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel heeft ingewonnen waaruit duidelijk blijkt dat 9000 FAL-geweren niet van een proefmerk voorzien waren, dat de verzoekende partij het verkoopverbod van die geweren naast zich neergelegd heeft, dat gebruik gemaakt is van valse "End User Certificates" en dat de verzoekende partij banden had met een van illegale wapenhandel verdacht persoon; dat volgens haar er geen reden is om aan de juistheid van het advies van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel te twijfelen en dat het probleem van de "al dan niet wettig gekeurde FAL's" als zodanig zelfs niet als motief voor het bestreden besluit behouden is;

5.3.1. Overwegende dat het bestreden besluit verwijst naar twee adviezen van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel, een van 15 december 1997 waarin een globaal overzicht wordt gegeven van de situatie waarin de verzoekende partij zich met haar wapenhandel bevindt en een van 22 juni 1998 waarin wordt medegedeeld dat volgens het parket het bewijs geleverd is dat "End Use-Certificates" werden vervalst; dat het besluit vervolgens de concrete gegevens vermeldt die de verwerende partij in de haar door de procureur-generaal ter beschikking gestelde documenten heeft ontdekt en die voor haar een voldoende reden uitmaakten om de erkenning van de wapenhandel in te trekken; dat de beslissing alzo afdoende formeel gemotiveerd lijkt;

5.3.2. Overwegende dat, wat de juistheid van de aangehaalde motieven betreft, vastgesteld wordt dat de tenlasteleggingen teruggaan naar gegevens geput uit pro-

cessen-verbaal die door de rijkswacht zijn opgesteld in het kader van een grootscheeps onderzoek tegen een aantal wapenhandelaars en dat, naar uit het verslag van de rijkswacht blijkt, het een delicaat en tegelijkertijd ingewikkeld dossier betreft; dat, in acht genomen het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij in de hier behandelde aangelegenheid kadert in de beveiliging van de openbare orde en dat het, in een delicaat en ingewikkeld dossier in verband met wapentrafiëken, niet voor de hand ligt dat een administratie door middel van een eigen onderzoek inzicht verwerft in de rol van de aangestelden van de verzoekende partij in de vastgestelde feiten, zij zich terecht op die gegevens kan beroepen om de vergunning in te trekken; dat in de huidige stand van de zaak de beslissing een afdoende materiële grondslag heeft; dat, indien de strafvordering uitwijst dat de verantwoordelijken van de verzoekende partij geen schuld treft, de verwerende partij die nieuwe elementen dan in aanmerking zal moeten nemen om het bestreden besluit te heroverwegen;

5.3.3. Overwegende dat in de huidige stand van de rechtspleging vastgesteld wordt dat het bestreden besluit formeel en materieel afdoende gemotiveerd is;

6. Overwegende dat, aangezien geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart 1900 negenennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE	wnd. kamervoorzitter, staatsraad
W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.